Vaig marxar, però allò es va quedar amb mi

Tot va començar quan una nena de vuit anys vivia amb la seva família en una casa molt gran. Tot i que ja feia temps que hi vivien, encara hi havia parts que semblaven no pertànyer a ningú.

La casa tenia cinc habitacions. Quan els seus pares la van comprar, una d'elles ja estava tancada. Ningú no els havia explicat gaire cosa sobre aquella porta, així que es van acostumar a veure-la com una part més de la casa.

La nena tenia la seva pròpia habitació, on dormia sola gairebé cada nit, encara que de vegades dormia amb la seva germana petita. A la paret hi havia una finestra que donava al menjador. També hi havia una sala de jocs i un àtic on els infants solien jugar. Al fons de la casa hi havia una porta que donava al pati, on hi havia una piscina i un espai on la família acostumava a reunir-se.

La casa semblava un lloc tranquil i segur. La nena no tenia cap motiu per desconfiar-ne.

Fins que va arribar una tarda que ho va canviar tot.

Un dia, la mare va convidar unes antigues amigues de l'escola per passar la tarda juntes. Cadascuna va arribar amb els seus fills i, aviat, la casa es va omplir de veus i rialles.

En total eren sis infants: cinc nenes i un nen.

Mentre les mares parlaven, els infants jugaven per tota la casa. Una de les nenes va proposar jugar a fet i amagar, però una altra va tenir una idea que els va semblar encara més divertida: cadascú triaria una joguina, l'amagaria en algun lloc de la casa i després s'amagaria ell mateix. Així hi hauria més coses per buscar.

La Laura va triar una nina petita de drap que era de la Gabriela. L'Anna i la Paloma van agafar unes Barbies, l'Antonio va triar una figura de Spider-Man i la Gabriela va escollir una Hello Kitty.

Les primeres rondes van passar amb normalitat. Els infants corrien d'una habitació a una altra, s'amagaven darrere de les portes i intentaven no riure quan sentien que algú s'acostava.

Quan el rellotge va marcar les set del vespre, ja anaven per la sisena ronda. Aquella vegada li tocava comptar a l'Anna.

La Gabriela es va amagar amb la Laura al àtic. Abans, van deixar les joguines al bany: una dins de la dutxa i l'altra darrere de la porta.

L'Anna va començar a buscar. Primer va trobar l'Antonio, després la Lucía a la sala de jocs i, finalment, la Gabriela i la Laura a l'àtic.

Només quedaven les joguines.

Quan van anar al bany, van trobar la Hello Kitty fora del seu lloc. La nina de drap també havia desaparegut. Una de les mares la va trobar fora de casa, just al lloc on les dones havien estat parlant.

Les nenes no entenien com havia arribat fins allà.

Però encara faltava una cosa: no trobaven les dues Barbies.

Van buscar per tota la casa i van preguntar als adults si algú les havia vist, però ningú no en sabia res. Fins que el pare de la Gabriela va trobar la figura de Spider-Man a la teulada. Estava destrossat, com si algú l'hagués fet malbé expressament.

Ningú no va saber explicar com havia arribat fins allà ni qui l'hi havia pujat.

El joc es va acabar i ningú no va proposar continuar jugant. Des d'aquella tarda, els infants no es van tornar a reunir per jugar en aquella casa.

Durant els dies següents, la Gabriela va començar a tenir somnis estranys. Al principi eren simples malsons, però cada vegada li costava més oblidar-los quan es despertava. Sovint somiava amb les dues Barbies que havien desaparegut.

Però la nina de drap era la que li feia més por.

Tenia petits rínxols grocs i una expressió que abans li havia semblat innocent. Ara, cada vegada que recordava aquella cara, sentia una sensació difícil d'explicar.

De vegades, en sortir del bany, la trobava a fora, com si algú l'hagués deixada allà mentre ella era dins. Altres vegades apareixia en algun racó de la casa. La Gabriela tenia la sensació que la nina l'observava.

La seva mare solia renyar-la per deixar les joguines escampades.

—Gabriela, recull les teves joguines. No les pots deixar per tot arreu.

Però la Gabriela sabia que no era ella qui les deixava allà. Des d'aquella tarda no havia tornat a jugar amb la nina ni tan sols volia acostar-s'hi.

I, tot i així, continuava apareixent.

Van passar dues setmanes i va arribar el seu aniversari. La seva mare va organitzar una festa amb piscina, a la qual van anar diversos cosins seus.

Després d'una estona, la Gabriela va aconseguir oblidar-se dels malsons. Estava a l'aigua amb les seves cosines i el seu cosí, rient i jugant com qualsevol nena de la seva edat.

Fins que va veure alguna cosa sota l'aigua.

Una taca groga.

Al principi va pensar que era una joguina que havia caigut a la piscina. S'hi va acostar i, a mesura que l'objecte pujava cap a la superfície, va començar a reconèixer-ne la forma.

Era la nina de drap.

Els seus rínxols grocs flotaven sobre l'aigua mentre el seu petit cos es movia lentament.

La Gabriela es va quedar paralitzada. La Maria, una de les seves cosines, també la va veure.

—D'on ha sortit aquesta nina? Però si no es pot mullar! Triga moltíssim a assecar-se i fins i tot es pot fer malbé.

La Gabriela no va respondre. Va sortir de l'aigua i va anar a preguntar-ho a la seva mare. La resposta la va deixar encara més confosa: feia molt de temps que no veia aquella nina i pensava que l'havien llençada als contenidors o que havia desaparegut.

Però allà hi era, flotant a la piscina, com si mai no se n'hagués anat.

La Gabriela no va voler esperar que tornés a aparèixer en un altre lloc. Aprofitant que el seu pare preparava la graella al pati, va agafar la nina i va decidir desfer-se'n cremant-la.

Acabava de fer nou anys. Era massa petita per comprendre què estava passant, però estava convençuda que no volia tornar a veure aquella nina mai més.

Mentre cremava, la Gabriela va observar-ne la cara. Aleshores va passar una cosa que mai no oblidaria.

El somriure de la nina va començar a semblar diferent. Per un instant, la Gabriela va tenir la impressió que el rostre de roba reflectia el d'una persona que patia.

No va saber si es devia a les flames, a les ombres o a la por que feia setmanes que acumulava. Només sabia que aquell somriure ja no semblava el mateix.

I no va voler tornar a mirar.

La Gabriela va creure que, després d'allò, per fi podria dormir tranquil·la.

Però encara quedava la Hello Kitty.

Després del joc, havia intentat desfer-se'n diverses vegades. L'havia ficada al cubell de les escombraries dues o tres vegades, convençuda que així deixaria de veure-la. Tot i això, la nina sempre tornava a aparèixer.

La Gabriela no entenia com era possible i no volia continuar comprovant-ho.

Finalment, va decidir tancar-la a l'habitació que havia estat tancada des que els seus pares havien comprat la casa: l'habitació dels antics propietaris.

Un dia, va trobar la porta oberta. Fins aleshores sempre havia estat tancada. A dins encara hi havia les pertinences dels antics propietaris: roba i objectes personals que ningú no havia tret. La Gabriela gairebé no sabia res d'aquelles persones.

Els seus pares mai no havien aconseguit esbrinar què havia passat amb ells. No sabien com havien mort ni què els havia passat durant els últims dies.

Ara, la Hello Kitty era allà dins. La Gabriela esperava que aquella porta fos suficient per mantenir-la allunyada.

No volia tornar-la a veure ni descobrir per què aquella nina sempre tornava.

Després del que havia passat amb les joguines, la casa va deixar de semblar el lloc segur que havia estat.

Cada nit, quan arribava l'hora de dormir, la Gabriela intentava convèncer-se que tot s'havia acabat. Es deia que els malsons eren només això, malsons, i que el que havia vist mentre cremava la nina de drap no havia estat més que una il·lusió provocada pel foc.

Però, en clarejar, apareixia una cosa que tornava a sembrar la por.

A la finestra de la seva habitació hi havia empremtes de mans. Semblaven lliscar pel costat interior del vidre, com si algú hi hagués posat les mans i les hagués arrossegat al llarg de tota la superfície durant la nit.

La Gabriela les veia cada matí i sempre es feia la mateixa pregunta: qui hi havia estat mentre ella dormia?

La finestra donava al menjador, però això no explicava les marques. Tampoc no sabia qui podia haver-les deixat ni per què apareixien una vegada i una altra.

Els seus pares també van començar a experimentar coses estranyes mentre dormien. La Gabriela no coneixia tots els detalls, però sabia que no era l'única que sentia que alguna cosa anava malament.

La por ja no era només seva. Era una família que havia començat a desconfiar de casa seva.

Al final, els seus pares van prendre una decisió: vendre l'habitatge i mudar-se lluny.

Van deixar enrere les habitacions, el pati, l'habitació tancada i les pertinences dels antics propietaris. També van deixar enrere tot allò que mai no havien aconseguit comprendre.

La Gabriela va marxar amb la seva família i va intentar continuar la seva vida.

Però hi ha records que no desapareixen simplement perquè ens allunyem del lloc on van passar.

Ara, molts anys després, encara recordo aquella casa. De vegades torno a veure en la meva memòria la nina de drap flotant a la piscina, el somriure que vaig creure veure canviar entre les flames i les empremtes de mans que apareixien cada matí a la finestra.

I sempre acabo pensant en la mateixa pregunta:

Què havia passat realment en aquella casa abans que la meva família hi arribés?

Mai no vam arribar a descobrir-ho.

L'habitació que havien mantingut tancada des del principi guardava secrets que, fins avui, ningú no ha aconseguit explicar.

De vegades intento convèncer-me que tot va quedar enrere… però hi ha records que no necessiten que tornem a un lloc per fer-nos sentir que mai no ens en vam anar del tot.